

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 18 grudnia 2008 r., doręczonego Komisji w dniu 5 stycznia 2009 r., w sprawach połączonych T-211/04 i T-215/04 Rząd Gibraltar i Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji;

— oddalenie skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych przez Rząd Gibraltar i Zjednoczone Królestwo; oraz

— obciążenie Rządu Gibraltar i Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania;

ewentualnie o:

— przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania; oraz

— rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących względów:

Sąd Pierwszej Instancji błędnie ocenił stosunek między art. 87 ust. 1 WE a kompetencjami państw członkowskich w sprawach podatkowych;

Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował i zastosował art. 87 ust. 1 WE, wprowadzając nieuzasadnione ograniczenia w odniesieniu do oceny działań stanowiących rzekomo pomoc państwa;

Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował i zastosował art. 87 ust. 1 WE, wprowadzając nieuzasadnione ograniczenia wykonywania uprawnień w zakresie kontroli, związanych z określeniem powszechnego lub „normalnego” systemu podatkowego;

Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował i zastosował art. 87 ust. 1 WE, uznając, że powszechny lub „normalny” system podatkowy może być wynikiem stosowania różnych technik opodatkowania do różnych podatników;

Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował i zastosował art. 87 ust. 1 WE, uznając, że Komisja nie wskazała powszechnego lub „normalnego” systemu podatkowego ani nie dokonała wymaganej oceny, by wykazać, że rozpatrywane środki miały charakter selektywny;

Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował i zastosował art. 87 ust. 1 WE, jako że nie zbadał trzech wskazanych w zaskarżonej decyzji kryteriów selektywności.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (izba trzecia w składzie powiększonym) wydane w dniu 18 grudnia 2008 r. w sprawie T-211/04, rząd Gibraltar i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 20 marca 2009 r. przez Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-107/09 P)

(2009/C 141/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: N. Díaz Abad i J.M. Rodríguez Cárcamo, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Pierwszej Instancji i wydanie nowego orzeczenia stwierdzającego zgodność z prawem decyzji Komisji 2005/261/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie systemu pomocy, który Zjednoczone Królestwo zamierza wdrożyć w stosunku do gibraltarskiej rządowej reformy podatku dochodowego od przedsiębiorstw, ⁽¹⁾ oraz

— obciążenie kosztami pozwanych stron.

Zarzuty i główne argumenty

1. Naruszenie art. 299 ust. 4 WE w wykładni nadanej mu przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości. Po pierwsze zaskarżony wyrok nie uznaje statusu prawnego Gibraltar zgodnie z orzecznictwem TSWE (wyroki z dnia 23 września 2003 r. oraz z dnia 12 września 2006 r.), ponieważ nie stwierdza się tam, że Gibraltar został przekazany przez Króla Hiszpanii Koronie Brytyjskiej na podstawie traktatu z Utrechtu z 1713 r. oraz ponieważ zawiera on liczne nieścisłości w definiowaniu tegoż statusu. Z drugiej strony, narusza on art. 299 ust. 4 w ten sposób, że przyznaje Gibraltarowi możliwość oderwania się w dziedzinie podatkowej od Zjednoczonego Królestwa, co oznacza, że Zjednoczone Królestwo nie bierze już dłużej na siebie stosunków zewnętrznych Gibraltar w tej dziedzinie, przekształcając tym samym Gibraltar w nowe państwo członkowskie w dziedzinie podatków.
2. Naruszenie art. 87 WE ust. 1, interpretując go w ten sposób, że zakazuje on stosowania go przez Komisję w walce z rajami podatkowymi uznanymi przez OECD. Zaskarżony wyrok uznając za niemożliwe porównanie działalności gospodarczej na Gibraltarze i w Zjednoczonym Królestwie, narusza zasady tej organizacji, zgonie z którymi przepisy powszechnie stosowane na Gibraltarze mogą powodować szkodę dla jej państw członkowskich, pomiędzy którymi znajduje się Zjednoczone Królestwo.

Art. 87 ust. 1 WE powinien być interpretowany zgodnie z zasadami OECD, z którego to względu takie porównanie, nie tylko jest możliwe, ale także konieczne.

3. Naruszenie wytycznych EBC z dnia 16 lipca 2004 r. poprzez zastosowanie art. 87 ust. 1 WE. Europejski System Banków Centralnych uważa Gibraltar, obok innych 37 terytoriów, za pozaterytorialne centrum finansowe (centrum off shore) w dziedzinie bilansu płatniczego, międzynarodowej pozycji inwestycyjnej i pasywów w walutach obcych. Ocena zaskarżonego wyroku, która zakazuje porównywania działalności gospodarczej na Gibraltarze z działalnością w Zjednoczonym Królestwie, narusza tę definicję, która dopuszcza takie porównanie, i oznacza zastosowanie art. 87 WE ust. 1 z naruszeniem obowiązującej w prawie wspólnotowym regulacji, jaką są wytyczne EBC z dnia 16 lipca 2004 r.
4. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE poprzez naruszenie przesłanki, zgodnie z którą pomoc przyznawana jest „przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych”. Ponieważ Gibraltar jest terytorium, które nie stanowi części żadnego z państw członkowskich, zgodnie z art. 299 WE ust. 4, twierdzenie zawarte w wyroku, zgodnie z którym zakres odniesienia dla zastosowania art. 87 ust. 1 WE odpowiadają wyłącznie w granicach geograficznym terytorium Gibraltar, równa się z uznaniem go za państwo członkowskie, ponieważ przeciwnie nigdy nie można by było spełnić przesłanki, zgodnie z którą pomoc jest przyznawana „przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych”.
5. Naruszenie zasady niedyskryminacji poprzez nieuważne zastosowanie orzecznictwa dotyczącego Azorów do odmiennego stanu faktycznego, niż przewidziany w tym orzecznictwie. Istnieją dwie różnice pomiędzy sprawą Azorów, a sprawą zakończoną zaskarżonym wyrokiem. Po pierwsze, Azory stanowią terytorium jednego z państw członkowskich, co nie ma miejsca w przypadku Gibraltar, po drugie, w sprawie dotyczącej Azorów oceniane było obniżenie stawki podatku od osób prawnych, podczas gdy w przypadku Gibraltar chodzi o nowy powszechny system podatku od osób prawnych.
6. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE poprzez brak przyjęcia, iż zostały spełnione przesłanki przyznania pomocy państwowej, z punktu widzenia selektywności regionalnej. Dokładniej, Królestwo Hiszpanii uważa, że w zaskarżonym wyroku popełniono błąd co do prawa przyjmując, że zostały spełnione trzy przesłanki autonomii politycznej, autonomii postępowania oraz autonomii gospodarczej, ustanowione w wyroku w sprawie Azorów.
7. Błąd co do prawa poprzez odmowę oceny i zastosowania czwartej przesłanki, o co wnosiło Królestwo Hiszpanii w postępowaniu. Nawet jeżeliby przyjąć, że zostały spełnione trzy przesłanki z wyroku w sprawie Azorów, to należało wymagać spełnienia czwartego kryterium, dotyczącego harmonizacji w ramach krajowego systemu podatkowego państwa członkowskiego, od którego pochodzi ten środek.
8. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE poprzez brak przyjęcia, że zostały spełnione przesłanki przyznania pomocy państwowej z punktu widzenia selektywności przedmiotowej. Nawet jeżeliby przyjąć, że Gibraltar stanowi autonomiczny punkt odniesienia, w którym spełnione zostały przesłanki ustanowione w wyroku w sprawie Azorów, to zaskarżony wyrok naruszył art. 87 ust. 1 WE w ocenie selektywności przedmiotowej, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji w swojej ocenie nie uwzględnił tego, że reforma podatku od osób prawnych, którą zamierza przeprowadzić Gibraltar, prowadziłaby do stworzenia systemu, w którym na 29 000 spółek istniejących na Gibraltarze, 28 798 spółek mogłoby zostać poddanych zerowej stawce podatkowej. Ostatnie z wymienionych spółek byłyby szczególnie uprzywilejowane przez ten środek, a ponieważ w zaskarżonym wyroku nie uznano tego, naruszono w ten sposób art. 87 ust. 1 WE. Ponadto Komisja, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi się w wyroku, określiła wspólny system podatkowy.
9. Brak uzasadnienia wyroku poprzez brak oceny czwartej przesłanki, o co wnosiło Królestwo Hiszpanii.
10. Naruszenie prawa podstawowego w rozstrzygnięciu skargi w rozsądnym terminie, jako że postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji trwało praktycznie dwa razy dłużej niż trwa zazwyczaj postępowanie, przy czym nie podano żadnego uzasadnienia w tym zakresie, natomiast okoliczność ta miała szczególne znaczenie w sprawie.
11. Naruszenie art. 77 a) i 77 b) regulaminu postępowania Sądu Pierwszej Instancji, poprzez brak formalnego zawieszenia postępowania na wniosek stron.

(¹) Dz.U. L 85, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Baranya Megyei Bíróság (Węgry) w dniu 23 marca 2009 r. — Ker-Optika Bt. przeciwko ANT SZ Dél-dunántúli Regionális Intézet

(Sprawa C-108/09)

(2009/C 141/43)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Baranya Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ker-Optika Bt.

Strona pozwana: ANT SZ Dél-dunántúli Regionális Intézet